

Το δάσος του καμένου χαμομηλιού...

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένα ξωτικό, σ' ένα δάσος θλιβερό. Τ' όνομά του ήταν Ξώτης. Ήταν κοντός και στρουμπουλός, με μυτερά αυτιά - όπως όλα τα ξωτικά - ίσια πυρόξανθα και φουντωτά μαλλιά και φωτεινά γαλανά μάτια. Φορούσε κόκκινο σκουφάκι, άσπρο πουκάμισο - ναι, πουκάμισο - γαλάζιο παντελόνι με πορτοκαλί τιράντες και παπούτσια μυτερά, ή μάλλον σουβλερά. Ο Ξώτης ζούσε στο δάσος του Καμένου Χαμομηλιού και το αγαπημένο του φαγητό ήταν ... ταμανιτάρια. Όχι όμως μανιτάρια ό,τι κι ό,τι. Μόνο τα γκρίζα μικρά μανιτάρια που φυτρώνουν πλάι στα καμένα δέντρα άρεσαν στον Ξώτη. Αυτά φύτρωναν και παλιότερα, όταν τα δέντρα ήταν καταπράσινα και όλα γύρω διαφορετικά. Ήταν ανθεκτικά στις κακουχίες...

Μια μέρα που ο ήρωάς μας έψαχνε προσεχτικά για το αγαπημένο του έδεσμα κοντά στο μοναδικό σ' όλο το μαυρισμένο δάσος πράσινο Παραδεισόδεντρο, το βλέμμα του έπεσε σ' ένα πολύ παράξενο ξύλο - καμένο φυσικά - μακρόστενο και κοντόχοντρο, με μια παράξενη στρογγυλή και βαθιά τρύπα στη μια του άκρη. Το πήρε στα παχουλά του δάχτυλα και άρχισε να το περιεργάζεται. Ήταν μαυρισμένο και μουτζουρωμένο, αλλά του φάνηκε ασυνήθιστα ελαφρύ για το μέγεθός του. Σχεδόν μηχανικά, έκλεισε το ένα του μάτι και πλησίασε το ξύλο στο άλλο, το ανοιχτό. Τι να δει! Έκπληκτος, με σχεδόν κομμένη την ανάσα, γούρλωσε τελικά και τα δύο γαλανά του μάτια!

Μια πανέμορφη μικροσκοπική - ίσα που φαινόταν - νύμφη, ντυμένη σε πλούσια για το μέγεθός της γαλάζια πέπλα, του έγνεφε μέσα από το αποκαίδι... Η ομορφιά της τον θάμπωσε. Του ήρθε σκοτοδίνη. Πήγε κάτι να πει και η φωνή δεν έβγαινε από το στόμα του.

«Δε μπορεί, ονειρεύομαι» κατάφερε να μονολογήσει ο Ξώτης και κούνησε δεξιά αριστερά το κεφάλι του για να ξυπνήσει... Ξανακοίταξε μέσα στο ξύλο κρατώντας το προσεκτικά σαν καλειδοσκόπιο και πάλι το ίδιο είδε. «Πώς ... κλεί-στη-κε ε-δώ με-σα η ω-ραι-ό-τη-τά σας;;;;» ψέλλισε, σχεδόν βέβαιος ότι βλέπει κάτι μεταξύ αντικατοπτρισμού και εικόνας χωρίς εικόνα.

«Είναι μεγάλη ιστορία, καλέ μου» άκουσε μια κελαρυστή σαν το γάργαρο νερό από όλα τα ρυάκια του κόσμου και λεπτή σαν τη μύτη της πιο λεπτής βελόνας φωνούλα να του απαντά. «Ας όψεται η γριά Φουγιά...» Ο Ξώτης είχε ξανακούσει γι' αυτή την καταστροφική γριά. Ήταν κακιά, ήταν σκληρή, ήταν ανελέητη, ήταν ο φόβος και ο τρόμος στο δάσος... «Μα πώς; Πώς έγινε;» ρώτησε εκστασιασμένο το ξωτικό, μην μπορώντας να πιστέψει πώς χώρεσε όλη η ομορφιά του κόσμου στο φτωχό κλαδί που κρατούσε. «Τες μου, πώς;»

«Έλα, ξεκουράσου εδώ, στο πράσινο παραδεισόδεντρο. Συλλογίσου πως γύρω σου ήταν πολλά τέτοια δέντρα κι εσύ ... ένας θαρραλέος ιππότης ... Φαντάσου πως έχεις μπροστά σου έναν φοβερό και τρομερό δράκο. Αν δεν τον σκοτώσεις εσύ, θα σκοτώσει αυτός εσένα... Τι θα έκανες;»

«Θα τον σκότωνα φυσικά, απάντησε με πείσμα ο Ξώτης, κάπως μπερδεμένος μέσα στα λόγια που ίσα που ακούγονταν από τη μικροσκοπική νύμφη του καμένου κλαδιού... «Κι εγώ κάπως έτσι σκέφτηκα και κάτι τέτοιο

προσπάθησα να κάνω, αλλά βρέθηκα μαγεμένη και τιμωρημένη, κλεισμένη εδώ. Η Φουγιά έχει απίστευτη δύναμη και ασύλληπτη καταστροφική μανία!».

«Εγώ θα σε βοηθήσω να βγεις!» είπε το ζωτικό αποφασιστικά. «...Άσε τις ιστορίες γι' αργότερα. Πες μου μόνο, τι να κάνω!»

Η νύμφη χωρίς να χάσει χρόνο, αφού ήξερε καλά πως οι ευκαιρίες στη ζωή μια φορά δίνονται και μετά καίγονται, του έδωσε οδηγίες σαφείς και συγκεκριμένες:

-Θα πας στο βράχο του Πυρακτωμένου Πεύκου και θα βρεις πεσμένο εκεί το μοναδικό άσπρο φτερό από το Χρυσό Γεράκι.

Θα πας στη Λίμνη του Κατακαμένου Καλαμιού και θα βρεις μια μικρή ασημένια σκαλιστή κανάτα. Είναι δική μου. Γέμισέ τη με νερό από τη Λίμνη.

Θα πας και στο Ξέφωτο του Καρβουνιασμένου Θάμνου και θα βρεις το χρυσό μου δαχτυλίδι...

Έτσι κι έγινε. Ο Ξώτης, θαμπωμένος από την ομορφιά της νύμφης και μουδιασμένος από την αναπάντεχη συνάντηση, χωρίς να χάσει χρόνο, έτρεξε γρήγορα σε όλες τις αποστολές, έχοντας και το νου του πάντα μην τον πάρει είδηση καμιά αλλόκοτη γριά... Γύρισε πίσω το σούρουπο, κρατώντας προσεκτικά την αργυρή κανάτα με το νερό, το άσπρο φτερό και το ολόχρυσο κομφοτέχνημα-δαχτυλίδι...

«Ρίξε νερό στο ξύλο να πιω, κούνα τρεις φορές πάνω κάτω και τρεις πέρα δώθε το φτερό να λυθούν τα μάγια, σφίξε όσο πιο δυνατά μπορείς το δαχτυλίδι μου ευχήσου την πιο μεγάλη σου επιθυμία! Γρήγορα! Δεν πρέπει να μας βρει η νύχτα!» φώναξε με τη λεπτεπίλεπτη φωνούλα της η νύμφη.

«Πολλά Παραδεισόδεντρα! Ξανά πράσινο Δάσος! Ποτέ ξανά γριά Φουγιά» απάντησε γρήγορα ο Ξώτης, που την ευχή την είχε στο τσεπάκι

του, επειδή ήξερε πολύ καλά πού έπρεπε να ζει και πού ζούσε... Και πριν καλά καλά κουνήσει για τρίτη φορά το φτερό, μια λάμψη άστραψε και ανάγκασε να κλείσουν στα ζωτικίσια μάτια του. Όταν τα άνοιξε όμως, τι να δει...

_ Ελπίδα!!!;;;

_ Μιχάλη!

Ο Ξώτης δεν ήταν πια Ξώτης και η νύμφη ήταν μια πανέμορφη γυναίκα, η γυναίκα του. Τα στρουμπουλά του χέρια είχαν μεταμορφωθεί σε χέρια μεγάλα και γερά με ολόλευκα μακριά και λεπτά δάχτυλα. Φορούσε γυαλιά και στο πέτο του είχε μια πένα κι ένα μπλοκάκι, αφού ήταν ... ποιητής! «Αγάπη μου! Μούσα μου μοναδική!» Φώναξε αγκαλιάζοντας τη σύντροφό του. «Ω Θεέ μου τι ήταν αυτό που μας συνέβη!» Αναστέναξαν κι αγκαλιάστηκαν σφιχτά.

Έτσι ο Μιχάλης, ο ποιητής, και η μούσα του, η Ελπίδα, έζησαν πολύ καλά αγαπημένοι. Όσο για τη γριά Φουγιά, όταν βλέπει επισκέπτες του δάσους να το σέβονται και να το προστατεύουν, να το προσέχουν μέρα και νύχτα, να το φροντίζουν και να το αγαπούν, τρίζει τα λιγοστά της δόντια με κακία. Ξέρει πως έτσι δε θα μπορέσει να ξαναβγεί από το κακό της σκοτάδι και να καταστρέψει τα πάντα στο διάβα της... ώστε να ζούμε κι εμείς καλύτερα.

